

Otročje pesence.

(Priobčil Janko Barlé.)

I.

Deček in ptiček.

Po zraku mi ptiček letí,
Letí in glasno gostolí.
„Oj ptiček veseli ti moj,
Počakaj me malo, postój!
Letiš tjà čez sinje goré,
Čez vode, globoko morjé,
Ogledaš si mesta, vasí,
Ogledaš vrhé in dolí.
Oj ptiček, oj ptiček ti moj,
Kakó bi jaz rad šel s tebój,
Posódi mi krileca lahké,
Da s tabo ponésejo mé!
Oj vzlétel bi tjà na goró
Tam gori takó je lepó,
Tam gori takó je lepó,
Ní daleč več v zlato nebó.

Tam gori bi vedno ostál
In z angeljei bi se igral;
Bi pesence Bógeku pél,
Po tratah bi skakal vesel.
Po tratah pa cvétke evetó,
Oj cvétke evetó prelepó,
Te cvétke skrbno bi gojíl,
Potem pa z njih venčeke vil;
In venčeke skupaj bi zbrál,
Jih ljubemu Jezušku dál.
Oj ptiček, oj ptiček ti moj,
Počakaj me malo, postój!
Posódi mi krileca lahké,
Da v nebo ponésejo mé.“ —
A ptiček le dalje letí,
Letí in glasno gostolí.

II.

Kdo bo dečku hlače dal?

Préde, préde dan na dan,
Dolgi pájek pájčolan.
Slíni, súde, vléče, préde,
Ves kotíček z njim zapréde.
Kaj bo pajku pajčolan,
Ki ga prede dan na dan?
Ga ponése v žábij grad,
Tam ni oken niti vrat,
Tam stanuje osmokrák
Dolgobrki stavec rák.
Rak si škarje bode vzél,
Robo rézati začél,
Stavec rak bo vrezal hlače,
Dolge hlače, dopetáče.
Kaj pa bode z njimi rák,

Dolgobrki, osmokrák?
Jézeku jih bode dal,
On skrojiti bo jih znal.
Iglie nosi sto in sto,
Jézek vedno sè sebó.
On najbolji je krojáč,
Skróvil je vže tisoč hlač.
Pa še te bo skrójil hlače,
Dolge hlače, dopetáče. —
Kaj bi ježu hláčice,
Vsaj imá on íglie?
Dečku jih bode dal,
Če moliti bode znal.
Hodil v cerkev deček bo,
Molil Bógeka lepó.

